

Stanislava Filipová

Paní Stanislava Filipová se narodila 29.6.1950 (jako Stanislava Menšíková) v Obratani. Maminka, Helena Menšíková, se starala v domácnosti o děti a později pracovala ve školní jídelně. Tatínek, Stanislav Menšík, byl pánský krejčí. Nejprve šil soukromě, později byl zaměstnán v podniku Otavan v Táboře. Paní Stanislava byla nejstarší dítě, následovala o čtyři roky mladší sestra a později ještě dva bratři.

Jedna z prvních vzpomínek se váže právě k narození sestry. Všichni netrpělivě očekávali návrat maminky z porodnice. Stanislava si hrála se svou nejlepší kamarádkou – také Stanislavou – u nich na dvorku. Vtom zahlédla sanitku a vystřelila domů, protože věděla, že sanitka veze maminku a sestřičku. Prolétla dírou v plotě, nechala tam kus své zástěrky a už byla doma. Čekala, že z povijanu vyběhne holčička, se kterou si bude hrát. Ale byla zklamaná, protože v zavinovačce bylo jen malé miminko, a to dokonce začalo plakat.

Dětství v Obratani bylo nádherné. Nedělní procházky s rodinou, hlídání sourozenců, hry s kamarádkou Stáňou (procházky v lese, stavění domečků, ochutnávání ovoce ze zahrad sousedů, koupání, v zimě bruslení na šlajfkách...). Rodiče se o ni nebáli, všude ji pouštěli.

Základní škola v Obratani, kam nastoupila v roce 1956, byla pokračováním hravého dětství. V létě mezi 5. a 6. třídou ale onemocněla. Protože se velmi ráda koupala, nedbala na varování dospělých a plavala v hodně studeném bazénu (na návštěvě u tety). Nastydly jí ledviny a přidalo se i podráždění slepého střeva. Skoro celý následující školní rok prostonala. Naštěstí vše dobře dopadlo, appendix byl odoperován a ledviny se daly do pořádku.

Základní škola je spojena s jednou nepříjemnou vzpomínkou. Kluci z jejich třídy byli rošťáci, kteří zlobili a učitelé na ně byli přísní. V 8. třídě k nim nastoupil spolužák Valerián, a ten je opravdu „rozjel“. Jednou někdo z nich rozřezal žíněnky a pan ředitel křičel tak, že se škola třásla v základech. A vyvrcholilo to na konci 9. třídy. Kluci díky paní učitelce třídní nedostali žádnou pochvalu a dívky s nimi „držely basu“. Paní učitelce nekoupili kytku. Ze školy tedy museli odejít bez rozloučení, bez večírku. Z našetřených peněz si koupili zmrzlinu a šli domů. A dodnes to cítí jako křivdu.

A pak přišla střední škola – Gymnázium Pelhřimov. Tady se seznámila s dalšími kamarádkami, prožívala opravdové první lásky (ne jako platonickou lásku k táborovému vedoucímu Zbyňkovi ve 4. třídě) i jiná dobrodružství. Chtěla se stát zahradnicí, nebo pracovat s malými dětmi. Lásky k dětem zvítězila, a tak po maturitě v roce 1968 nastoupila na pokračující dvouleté maturitní studium na Střední pedagogickou školu do Karlových Varů.

K roku 1968 se váže i následující vzpomínka. Po maturitě na gymnáziu se

s kamarádkami domluvila, že pojedou na výlet. Byla plnoletá, a tak ji rodiče pustili. Teprve ve vlaku se dozvěděla, že cílem cesty jsou Krkonoše. Děvčata se ubytovala na Luční boudě. Ráno se chtěly dívky nasnídat, ale nikdo si jich nevšímal. Všichni jen běhali sem tam a vypadali vyděšeně. Až jeden číšník jim řekl, ať se podívají na televizi. A tam mluvili jen o okupaci Československa. Dívky dostaly strach. Chtěly se co nejdříve dostat domů. Nakonec jim pomohli dva zásobovači, kteří se vraceli dolů z hor nákladním automobilem. Dívky naložili na korbu a frčeli dolů. Jeli rychle, cesta byla kamenitá, plná výmolů. Nakonec se šťastně dostali k vlakovému nádraží. Tam děvčata zjistila, že jejich zachránci byli opilí. Byly celé vyklepané nejen z jízdy, ale i z odhaleného zjištění. Vlakem se dostaly do Horní Cerekve. Ale odsud už žádný vlak nejel. Nikdo nevěděl, co bude dál.

Paní Filipová (vlastně slečna Menšíková) byla velice šťastná, když se pak šťastně dostala domů. Další den šla s tatínkem na houby. Najednou slyšeli strašný hukot. Nevěděli, co se děje, proto vyšli na kraj lesa. Hlavní silnice do Obrataně byla plná tanků! Naštěstí se jim podařilo dostat se domů. Tanky zajely i do jejich ulice. Vojáci – mladí kluci - chtěli napít. Když se jich ptali, jestli vůbec vědí, kde jsou, nevěděli.

V Karlových Varech, v lednu po upálení Jana Palacha, studenti uspořádali protestní akci. S povolením paní ředitelky přespali ve škole, nikdo nesměl odejít. Jen paní ředitelka „byla odejita“.

Po druhé maturitě paní Filipová nastoupila do prvního zaměstnání – do Mateřské školy v Černovicích. Dodnes vzpomíná na svou první třídu předškoláků. Hlavně kluci jí utkvěli v paměti. Hrozně totiž zlobili a nechtěli ji poslouchat. Vše se ale urovnalo a paní Filipová působila ve škole 20 let.

Vdala se a vychovala dva syny. Její láska k přírodě, hlavně k horám, ji přivedla na mnohá zajímavá místa nejen v Čechách a na Slezsku, ale i v zahraničí. Ráda vzpomíná na šedesátikilometrový přechod pohoří Fagaroš v Rumunsku. Strávila s partou přátel týden ve výšce nad 2000 metrů. A zažila tady i velký strach. Ocitla se totiž sama na náhorní plošině a přišla velmi silná bouře. Rychle se zbavila krosny s kovovou konstrukcí, schoulila se do klubíčka a bouři přečkala. O svých zážitcích z různých turistických výšlapů a výletů umí paní Filipová velmi poutavě vyprávět. Založila v Černovicích turistický oddíl Ahoj, stála u zrodu tradičního silvestrovského „Výšlapu na Svidník“, který se loni konal již po čtyřicáté osmé.

Když se ve školce rušila jedna třída, paní Filipová změnila zaměstnání. Ocitla se jako vychovatelka na Odborném učilišti v Černovicích. Musela dostudovat speciální pedagogiku a zvyknout si na jiný druh práce, ale jak sama říká – i tato práce ji naplňovala a přinesla jí mnoho radosti. Na učilišti působila 23 let. Objevila se i další záliba – cvičení jógy. Později se paní Filipová stala dokonce cvičitelkou.

Teď je paní Filipová aktivní důchodkyně. Pečlivě se stará o svou krásnou zahradu, těší se se svými vnoučaty a dokonce i s pravnučkou. Stále miluje přírodu, turistiku a cvičení jógy. V létě i v zimě jezdí na kole. Když ji potkáte, vždy se usmívá, ráda si s vámi popovídá.

